

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαν... δρ. 8,—

Ἐξάμηνος... > 4,50

Τριμήνιος... > 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός·

Ἑτησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τριμήνιος > > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάνκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰανουαρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 6

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων.—Εὐροκόμμεθα εἰς τὴν αὐστριακὴν πόλιν Μπραουνάου, πρὸ τῆς μάχης τοῦ Δουστερλίτς. Ὁ λοχαγὸς τῶν οὐσάρων Λουδοβίκος Κορμᾶς, ὑπασπιστὴς τοῦ Ναπολέοντος, γεννιᾶται μετὰ τῆς συζύγου του Λευκοθέας, τῆς κυρίας Σάν-Ζέν, καὶ τοῦ Τιάρκου, τοῦ μικροῦ βοημοῦ, τὸν ὁποῖον πρὸ τῶν ἡμερῶν εἶχαν εὖρη εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸν ἐπῆραν εἰς τὸ σπίτι των.—Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γένυματος, ἔρχεται ἀγγελιαφόρος καὶ ζητεῖ τὸν λοχαγὸν ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ Κορμᾶς τρέχει ἀμέσως εἰς τὸ Στραταρχεῖον, ἀνήσυχος ὀλίγον καὶ ἀπορῶν τί νὰ τὸν θέλῃ ἀρὰ γε ὁ Ναπολέων.

Ἐξαφνα ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του:

—Τοῦ ἤρα! ἀνέκραξεν. Ὁ Ναπολέων θὰ ἔμαθε πῶς ἡ Λευκοθέα βρίσκεται στὸ Μπραουνάου, καὶ θὰ μοῦ πῇ νὰ τὴν στείλω πίσω εἰς τὴ Γαλλίαν!

Αὐτὸ θὰ ἦτο ὠρισμένως. Πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία Σάν-Ζέν δὲν τοῖς εἶχεν ὑπενθυμίση, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὰς συζύγους τῶν ἀξιωματικῶν νὰ ἔρχωνται πρὸς αὐτοὺς ἐν καιρῷ ἐκστρατείας·

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε νὰ καταστρώσῃ τὴν ὑπεράσπισίν του. Γραμματεὺς παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν καὶ ἔκραξεν:

—Ὁ λοχαγὸς Κορμᾶς.

Εἰσῆλθεν εἰς εὐρύχωρον δωμάτιον, ἐπιπλωμένον λιτῶς μετὰ τρία-τέσσαρα τραπέζια, φορτωμένα μετὰ ἔγγραφα. Ἀληθὴς θάλασσα χαρτίων ἐκάλυπτεν ἐπίσης τὸ πάτωμα, ὅπου ὁ Ναπολέων, μετὰ τὴν χεῖρα εἰς τὴν ράχιν, ἐβημά-

τιζεν ἐπάνω, κάτω, ἀκαταπαύστως. Ὁ ἰδιαιτέρος γραμματεὺς του, ὁ βαρῶνος Μενεβάλ, καθήμενος πλησίον τοῦ παρὰθύρου, ἔγραφεν, ἀρπάζων εἰς τὰ πεταχτὰ τὰ ράκη τῶν φράσεων, τὰ ὁποῖα ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ αὐτοκράτορος.

Εἰσελθόντος τοῦ Κορμᾶ, ὁ Ναπολέων δὲν διέκοψε διόλου τὴν ὑπαγόρευσιν, τοῦτο δὲ ἦτο, διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὰς συνηθείας του, δεῖγμα ἐμπιστοσύνης καὶ

φιλίας. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ὄρθιος, εὐθυτενὴς καὶ ἀκίνητος παρὰ τὴν θύραν, παρατηρῶν τὸν θαυμάσιον ἐκείνον ἄνθρωπον, τὴν μέγαν ἄνδρα τοῦ ὁποῖου εἶχε παρακολουθήσῃ τὸ ἐκπληκτικὸν στάδιον.

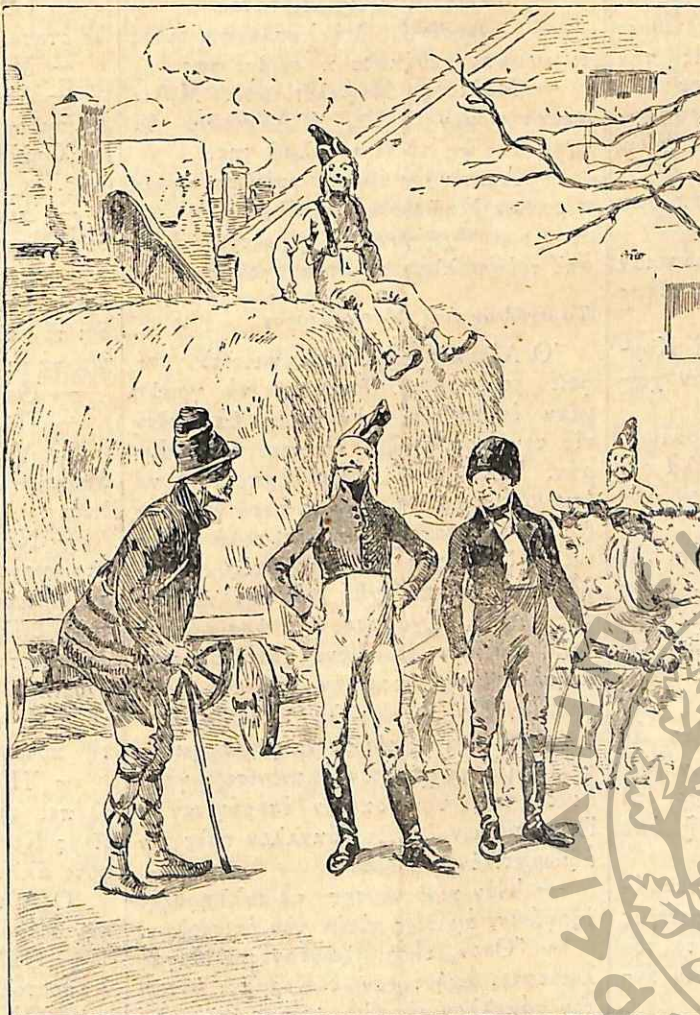
Ἀφότου ἐφόρεσε τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα, ὁ Ναπολέων μετεβλήθη. Δὲν ἦτο πλέον ὁ ἰσχνὸς ἥρωας τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πολέμων· εἶχε χονδρύνῃ ἀρκετά· ἄλλ' ἢ κεφαλὴ, μετὰ τὰς στρογγυλὰς παρειὰς καὶ τὸ ἰσχυρὸν μέτωπον, εἶχε κερδίσει εἰς ἐπιβολὴν καὶ μεγαλειῶν.

Ὁ κοσμοκράτωρ ἦτο τότε εἰς ὅλην τὴν ἀκμὴν τῆς δυνάμεώς του καὶ τῶν ὑπερανθρώπων του προτερημάτων.

Ἐπὶ τῆς μεσαίας τραπέζης ἦτο ἀνοικτὸς ἕνας μέγας χάρτης καὶ διάφορα σχέδια. Διατρέχων ὁλονὲν τὰς ἀναριθμήτους ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ἀπὸ ἑνα δίσκον τοποθετημένον ἐπὶ τοῦ γραφείου του, καὶ τὰς ὁποίας ἀπέρριπτε μόλις ἀνεγίνωσκεν, ὁ αὐτοκράτωρ προητοίμαζε τὴν μάχην τοῦ Δουστερλίτς.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτε τὴν ὑπαγόρευσίν του καὶ ἐπήγαινε νὰ παρακολουθήσῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν πορείαν τῶν διαφόρων στρατειῶν του. Πότε ἐκάρφονε πυρετῶδως μίαν καρφίτσαν μετὰ κίονον κεφάλι εἰς τὸν χάρτην, πότε ἐξηπλόνετο ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης διὰ νὰ μετρήσῃ μίαν ἀπόστασιν διὰ τοῦ διαβήτου.

Ἐξαφνα ἐστάθη ἀποτόμως καὶ ἐπῆγε νὰ καθήσῃ εἰς μικρὰν πολυθρόναν, τὴν ὁποίαν ἐφρόντιζαν πάντοτε, εἰς ὅλας τὰς μετακομίσεις, νὰ τοποθετοῦν πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν

«Ὁ Βοδόγ ἐπιγύριζε τὴν κατοικίαν τοῦ Τιάρκου...»

θέσιν, πλησίον στρογγυλού τραπέζιου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὗρισκοντο δύο-τρεῖς ταμβακοθήκαι.

Ἐλαβε μίαν, τὴν ἤνοιξε, ἐπῆρε μίαν πρέζαν κατὰ τὸν τρόπον τὸν ἰδικόν του, —δηλαδή ἐσκόρπισεν εἰς τὸν ἀνεμὸν μίαν πρέζαν ταμβάκου, —καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν Κορμᾶν, ὁ ὁποῖος ἀνέμενε πάντοτε παρὰ τὴν θύραν, τῷ εἶπε :

— Πλησίασε, μικρὲ μου !

Ὁ Λουδοβίκος ἐπροχώρησεν ἐντελῶς ἤσυχος. Ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐκάλεσε, κατὰ τὴν παλαιάν του συνήθειαν «μικρὲ μου», τὰ πράγματα ἐπήγαιναν καλὰ...

Ὁ γραμματεὺς, βλέπων τὸν Ναπολέοντα συνομιλοῦντα μὲ τὸν ἀξιωματικόν, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νάπο-
σθη, διὰ νὰ καθαρογράψῃ τὰς πενήν-
τα σελίδας ταχυγραφίας, τὰς ὁποίας εἶχε γεμίσει ἡ πυρετώδης ὑπαγέρσεις τοῦ αὐτοκράτορος.

— Ὡστε λοιπόν, κύριε λοχαγέ, εἶ-
πεν ὁ Ναπολέων, φαίνεται ὅτι κουβα-
λοῦμε καὶ τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὸ στρα-
τόπεδον.

— Νάτα μας ! ἐσυλλογίσθη ὁ Κορμᾶς.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη, ἔμο-
λογῶ ὅτι ἡ σύζυγός μου, ἡ ὁποία κατὰ
τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγα-
λειότητος ὤφειλε νὰκολούθησεν τὸν θία-
σον τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου εἰς τὴν
Βιέννην, ἐπέσπευσε τὸ ταξεῖδι της ὀλί-
γας ἐβδομάδας. κ' εὗρίσκεται πραγμα-
τικῶς εἰς τὸ Μπραουνάου ἀπὸ τριῶν
ἡμερῶν.

Ὁ Ναπολέων ἐκρότησε τὸ σκέπασμα
τῆς ταμβακοθήκης του.

— Εὐρεῖς καλὰ, εἶπε μὲ κάποιαν
αὐστηρότητα, ὅτι δὲν θέλω γυναῖκάς
ἐν τὸν πόλεμο.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Κορ-
μᾶς χαίρειν, ἡ Λευκοθέα θάναχω-
ρήσῃ αὖριον.

— Ὁχι, ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ,
δὲν θάναχωρήσῃ ἡ Λευκοθέα, ἀλλὰ σύ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐ-
τοκράτορος !

Ὁ Ναπολέων ἠρεύνησε τὸν ἐπὶ τῆς
τραπέζης σωρὸν τῶν ἐγγράφων, ἐξε-
χώρισε μίαν ἐπιστολὴν, καὶ τείνων αὐ-
τὴν πρὸς τὸν Λουδοβίκον Κορμᾶν, τῷ
εἶπε :

— Διάβασε ! (*)

Ὁ Κορμᾶς τὴν ἀνέγνωσεν ἦτο ἀ-
νώνυμος ἐπιστολή, εἰδοποιούσα τὸν Αὐ-
τοκράτορα ὅτι ἡ γέφυρα τοῦ Θαδῶρ, ἐπὶ
τοῦ Δουνάβεως, εἶχεν ὑπονομευθῇ ὑπὸ
τῶν Αὐστριακῶν.

— Ἐνόησες ; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκρά-
τωρ. Μεθαύριον, κατὰ τὰς διαταγὰς
ποῦ τοὺς ἔστειλα, τὰ στρατεύματα τοῦ
Δαβούς καὶ τοῦ Λάνν θὰ περάσουν αὐ-

τὴν τὴν γέφυραν διὰ νὰ προχωρήσουν
εἰς τὸ Τέλλιντε, ὅπου θὰ γίνῃ ἡ συγ-
κέντρωσις. Καὶ θὰ τιναχθῶν εἰς τὴν
ἀέρα, ἐὰν οἱ στρατηγοὶ δὲν εἰδοποιη-
θῶν ἐγκαίρως. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς
εἰδοποιήσωμεν, καὶ ἐπιφορτίξω σὲ μὲ
αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε, ἀπε-
κρίθη ἀπλῶς ὁ Λουδοβίκος.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαρι-
στήσῃς, διότι ἡ ἀποστολὴ εἶνε κινδυνώ-
δης. Διὰ νὰ σὲ τιμωρήσω ποῦ μὲ παρή-
κουσες καὶ ἔφερες εἰς τὴν Αὐστρίαν τὴν
γυναῖκά σου, σὲ στέλλω ἐκεῖ κάτω.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς ὑψωσε τὴν
κεφαλὴν.

— Δὲν τιμωροῦν ἓνα ἀξιωματικόν,
Μεγαλειότατε, εἶπεν ὑπερηφάνως, ὅταν
τῷ ἀναθέτουν μίαν κινδυνώδη ἀποστολὴν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος ἐ-
λαμψεν.

— Ὡραία ἀπάντησις, μικρὲ μου,
εἶπεν ὁ Ναπολέων, φαίνεται ὅτι κουβα-
λοῦμε καὶ τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὸ στρα-
τόπεδον.

— Νάτα μας ! ἐσυλλογίσθη ὁ Κορμᾶς.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη, ἔμο-
λογῶ ὅτι ἡ σύζυγός μου, ἡ ὁποία κατὰ
τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγα-
λειότητος ὤφειλε νὰκολούθησεν τὸν θία-
σον τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου εἰς τὴν
Βιέννην, ἐπέσπευσε τὸ ταξεῖδι της ὀλί-
γας ἐβδομάδας. κ' εὗρίσκεται πραγμα-
τικῶς εἰς τὸ Μπραουνάου ἀπὸ τριῶν
ἡμερῶν.

Ὁ Ναπολέων ἐκρότησε τὸ σκέπασμα
τῆς ταμβακοθήκης του.

— Εὐρεῖς καλὰ, εἶπε μὲ κάποιαν
αὐστηρότητα, ὅτι δὲν θέλω γυναῖκάς
ἐν τὸν πόλεμο.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Κορ-
μᾶς χαίρειν, ἡ Λευκοθέα θάναχω-
ρήσῃ αὖριον.

— Ὁχι, ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ,
δὲν θάναχωρήσῃ ἡ Λευκοθέα, ἀλλὰ σύ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐ-
τοκράτορος !

Ὁ Ναπολέων ἠρεύνησε τὸν ἐπὶ τῆς
τραπέζης σωρὸν τῶν ἐγγράφων, ἐξε-
χώρισε μίαν ἐπιστολὴν, καὶ τείνων αὐ-
τὴν πρὸς τὸν Λουδοβίκον Κορμᾶν, τῷ
εἶπε :

— Διάβασε ! (*)

Ὁ Κορμᾶς τὴν ἀνέγνωσεν ἦτο ἀ-
νώνυμος ἐπιστολή, εἰδοποιούσα τὸν Αὐ-
τοκράτορα ὅτι ἡ γέφυρα τοῦ Θαδῶρ, ἐπὶ
τοῦ Δουνάβεως, εἶχεν ὑπονομευθῇ ὑπὸ
τῶν Αὐστριακῶν.

— Ἐνόησες ; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκρά-
τωρ. Μεθαύριον, κατὰ τὰς διαταγὰς
ποῦ τοὺς ἔστειλα, τὰ στρατεύματα τοῦ
Δαβούς καὶ τοῦ Λάνν θὰ περάσουν αὐ-

τὴν τὴν γέφυραν διὰ νὰ προχωρήσουν
εἰς τὸ Τέλλιντε, ὅπου θὰ γίνῃ ἡ συγ-
κέντρωσις. Καὶ θὰ τιναχθῶν εἰς τὴν
ἀέρα, ἐὰν οἱ στρατηγοὶ δὲν εἰδοποιη-
θῶν ἐγκαίρως. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς
εἰδοποιήσωμεν, καὶ ἐπιφορτίξω σὲ μὲ
αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε, ἀπε-
κρίθη ἀπλῶς ὁ Λουδοβίκος.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαρι-
στήσῃς, διότι ἡ ἀποστολὴ εἶνε κινδυνώ-
δης. Διὰ νὰ σὲ τιμωρήσω ποῦ μὲ παρή-
κουσες καὶ ἔφερες εἰς τὴν Αὐστρίαν τὴν
γυναῖκά σου, σὲ στέλλω ἐκεῖ κάτω.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς ὑψωσε τὴν
κεφαλὴν.

— Δὲν τιμωροῦν ἓνα ἀξιωματικόν,
Μεγαλειότατε, εἶπεν ὑπερηφάνως, ὅταν
τῷ ἀναθέτουν μίαν κινδυνώδη ἀποστολὴν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος ἐ-
λαμψεν.

— Ὡραία ἀπάντησις, μικρὲ μου,
εἶπεν ὁ Ναπολέων, φαίνεται ὅτι κουβα-
λοῦμε καὶ τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὸ στρα-
τόπεδον.

— Νάτα μας ! ἐσυλλογίσθη ὁ Κορμᾶς.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη, ἔμο-
λογῶ ὅτι ἡ σύζυγός μου, ἡ ὁποία κατὰ
τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγα-
λειότητος ὤφειλε νὰκολούθησεν τὸν θία-
σον τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου εἰς τὴν
Βιέννην, ἐπέσπευσε τὸ ταξεῖδι της ὀλί-
γας ἐβδομάδας. κ' εὗρίσκεται πραγμα-
τικῶς εἰς τὸ Μπραουνάου ἀπὸ τριῶν
ἡμερῶν.

Ὁ Ναπολέων ἐκρότησε τὸ σκέπασμα
τῆς ταμβακοθήκης του.

— Λαμπρά, ἐξηκολούθησεν ὁ Να-
πολέων. Τὸ σχέδιόν μου εἶνε νὰ κάμω
τοὺς Αὐστριακοὺς νὰ πιστεύσουν, ὅτι
θάπλωθῶ πρὸς τὴν Πράγαν ὥστε ἐὰν
ἐμάνθαναν ἐπὶ τὰ στρατεύματα τοῦ Λάνν
καὶ τοῦ Μυράτ θὰ περάσουν τὴν Δού-
ναβὴν, ὅλοι μου οἱ συνδυασμοὶ θὰ ἐπὶ-
γαίναν χαμένοι.

— Δὲν θὰ τὸ μάθουν, ἀνέκραξεν ὁ
περηφάνως ὁ ἀξιωματικὸς.

Ὁ Ναπολέων εἰσῆλθε κατόπιν εἰς
τὰς λεπτομερεῖας τῆς δυσκόλου ἀποστο-
λῆς, τὴν ὁποίαν ἀνέθετεν εἰς τὸν Λου-
δοβίκον Κορμᾶν. Τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ
αὐτὸ φιλικῶς καὶ τὸν ὠδήγησε πλησίον
τοῦ μεγάλου χάρτου.

— Κῦτταξε, μικρὲ μου, τῷ εἶπε.
Πρόκειται νὰ διασχίσῃς τὰς ἐχθρικές
γραμμὰς, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται ἐδῶ ἐφ'
ὅλης τῆς ἀριστερᾶς ἐχθρῆς τοῦ Δουνά-
βεως. Εἰς ἀπόστασιν δέκα λευγῶν ἀπὸ
τὸ Μπραουνάου θὰ εὕρῃς τὰς αὐστρια-
κὰς προφυλακάς, τὰς ὁποίας πρέπει
νάποφύγῃς.

— Ὅθὰ τὰς ἀποφύγῃ, Μεγαλειότατε.

— Ἐπειτα θὰ εὕρῃς τὸν στρατόν,
ποῦ κατέχει ὅλον αὐτὸ τὸ μέρος, ἀπὸ
τὸ Μπρόνν ἕως τὸ Μιστελμπάχ' πρέ-
πει νὰ περάσῃς ἀπὸ μέσα.

— Ὅθὰ περάσω ἀπὸ μέσα, Μεγα-
λειότατε.

— Μὲ τί τρόπον ;

— Δὲν ἤξεύρω, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ
θὰ περάσω.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐσκέφθη ὀλίγας στιγ-
μάς.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀνδρείας
σου, εἶπεν ὕστερα, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν
περίστασιν δὲν χρειάζεται μόνον ἀν-
δρεία χρειάζεται καὶ πονηρία. Νομίζω
ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μετεμφισθῇς
διὰ νὰ περάσῃς ἀγνώριστος.

— Ὅθὰ μετεμφισθῶ, Μεγαλειότατε.

— Πῶς ;

Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς ἐσκέφθη πρὶν
ἀποκριθῇ, ἀλλ' ὁ Ναπολέων τὸν ἐπρό-
λαβε :

— Νὰ μετεμφισθῇς, τῷ εἶπεν, εἰς
ἀταίγανον. Ἡ χώρα εἶνε πλημμυρι-
σμένη ἀπὸ τοὺς ἀλῆτας αὐτοὺς, ποῦ
τοὺς διέλυσαν τὸ στρατόπεδον. Πολλοὶ
ἀπεφάσισαν ἔκτοτε νὰ περάσουν εἰς τὸν
ἐχθρὸν στρατόν, ὥστε ἂν μετεμφισ-
θῇς εἰς ἀταίγανον, δὲν θὰ κινήσῃς
τὴν προσοχὴν διόλου.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης προ-
βλέπει τὰ πάντα, ἀπεκρίθη ὁ Λουδο-
βίκος Κορμᾶς δὲν μοῦ χρειάζεται τί-
ποτε ἄλλο διὰ τὴν ὑπηρετήσω.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκίνησε τὴν κεφα-
λὴν σοβαρῶς.

— Ὅθὰ σοῦ χρειασθῶν πολλά, εἶπεν,
ἡ ἀποστολὴ σου εἶνε δύσκολη !

— Ὅθὰ εἶμαι λοιπὸν ἀκόμη εὐτυχέ-
στερος, ἂν κατορθώσω νὰ τὴν φέρω εἰς

πέρας, ἀπεκρίσθη ὁ λοχαγὸς χαίρειν.

Ἡ ἀκρόασις ἔληξε, καὶ ὁ Ναπολέων
ἤρχισε πάλιν νὰ ὑπαγερέσῃ.

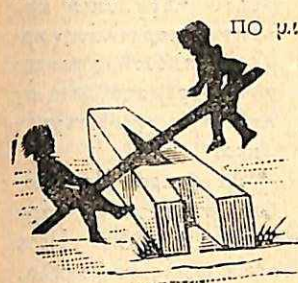
(Ἐπειτα συνέχισε)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΩΣ ΕΠΕΡΑΣΑΜΕΝ

Ἀγαθητοί μου,

ΠΟ μικρὸν φίλον μας
Ἀθηναῖον ἐ-
λαβα τὴν ἐ-
ξῆς ἐπιστο-
λὴν : «Κύ-
ριε Φαῖδον,
μὰς ὁμιλεῖτε
σήμερον περὶ
τῆς ὑποδοχῆς
τοῦ Νέου Ἐ-
τους. Ἀλλὰ πότε, σὰς παρακαλῶ, ἐ-
γινεν : Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἐκατά-
λαβα τίποτε, παρὰ μίαν βροχὴν ραγ-
δαισάτην, ἡ ὁποία ἐματαιώσεν τὴν ἐορ-
τήν, πρὸς μεγάλην λύπην καὶ ἡμῶν
καὶ τῶν ἐμπόρων...»

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἔχει δίκαιον.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σὰς ἀναφέρω
τὴν κακὴν αὐτὴν βροχὴν, διότι ἡ προη-
γουμένη μου ἐπιστολὴ ἐγράφη ἀπὸ τὴν
προπαραμόνην. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο
ἐκτάκτως ὥραία, ἡ δὲ κίνησις εἰς τοὺς
δρόμους τὸσον ζωηρά, τὸσον θερμώδης,
ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ
παραμονὴ. Οἱ πωληταὶ τῶν παιγνιδιῶν
ἐξεκούφαιναν μὲ τὰς φωνὰς των, οἱ δὲ
μικροὶ πελάται των ἐξεκούφαιναν ἐπί-
σης μὲ τὰ φωνία των. Τὸ Ἔτος ἐξευγε
καὶ τὸ Νέον ἤρχετο. Ἦτο ἀληθινὰ ὡς
μία προπομπὴ καὶ μία ὑποδοχὴ...

Πῶς θὰ ἐπερίμενεν ὅτι τὴν ὥραν
αὐτὴν ἡμέραν θὰ τὴν διεδέχετο μία τό-
σον κακὴ ; Καὶ ὅμως ! Ἀπὸ τὴν νύκτα
ὁ οὐρανὸς ἐσυννέφισε καὶ τὸ πρῶτ' ἄρ-
χισε νὰ βρέχῃ. Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθη-
σεν ὅλον τὸ ἀπόγευμα, ὅλην τὴν νύκτα,
ἕως τὸ ἄλλο πρωῒ. Ἦτο ἡ Πρωτοχρο-
νιά. Ἡ βροχὴ ἐκράτησεν ὀλίγον καὶ
ἐγινεν ὥπωςδὴποτε ἡ συνήθης δοξολο-
γία εἰς τὴν Μητρόπολιν, —χωρὶς μεγá-
λην πομπὴν φέτος, διότι ἔλειπεν ἡ Βα-
σιλικὴ Οἰκογένεια. — Ἐπειτα ἡ βροχὴ
ἐξανάρχισεν ἀτελείωτη. Ὅλη ἡ κίνησις,
αἱ ἐπισκέψεις, αἱ εὐχαί, τὰ δῶρα, τὰ
Δένδρα, ἐπνίγησαν εἰς τὸ κατακλυ-
σμιᾶν αὐτὸ νερόν. Ὁ «Ἀγὸς-Βασίλης
εἶδε κ' ἔπαθε νὰ γλυτώσῃ, καὶ ἀπὸ τὴν
βίαν του καὶ τὴν σαστισμάραν του, βρε-
γμένος ὁ καὶμένος καὶ λασπωμένος, ἄ-
φισε πολλὰ σπύτια χωρὶς δῶρα. Τοῦ
κἀκού τὸν ἐπερίμεναν ἐκεῖ τὰ παιδιά,
διότι...οἱ γονεῖς δὲν ἤμπόρεσαν νὰ βγοῦν
ἐξω καὶ νὰ ψωνίσουν.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Κούκλα τῆς
Δαχομέης

Ἐφ'αντάσθητε ποτέ, νε-
αράι μου ἀναγνώστριαι,
ὅταν παίζετε μὲ τὴν ὡ-
ραίαν σας παρυσινὴν κού-
κλαν, ἢ ὅταν καμαρόνετε
ἀπλῶς τὴν ὥραίαν κού-
κλαν τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς
σας, πῶς νὰ εἶνε τάχα
καμωμένα αἱ κούκλαι
τῶν ἡμιαγρίων καὶ βαρ-
βάρων κορασίων, τῆς μι-
κρᾶς Ἑσκιμώας π. χ., ἡ
ὁποία κατοικεῖ ἐν τῷ μέ-
σῳ τῶν πάγων, ἢ τῆς μικρᾶς Ἀραπί-
νας, ἡ ὁποία κρύπτεται εἰς τὰ πυκνὰ
δάση τῶν Τροπικῶν ;

Ἴσως νομίζετε, ὅτι τὰ ἀπολίσιστα
αὐτὰ παιδιά δὲν ἔχουν παιγνίδια. Ἀλλ'
ἀπατάσθε. Παντοῦ, εἰς ὅλον τὸν κό-
σμον, τὰ παιδιά παίζει. Καὶ τὰ κορί-
τσια ἐπίσης...Καὶ μάλιστα, ὅσον πλέον

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΣΟΜΠΑ

Στὰ ρεῖθρα τὰ λιθόστρωτα τοῦ δρόμου
παγώνουν, κρυσταλλώνουν τὰ νερά,
κ' ἡ σόμπα λαμπυρίζει στὸ πλευρὸ μου
καὶ τρίζουνε τὰ ξύλα τὰ ξερά.

Κάποιο κρυφὸ καὶ πεισιμωμένο ἀγέρι
τὶς φλόγες της σαλεύει καὶ πλανᾷ
κ' ἡ ξεστασιὰ σὰν βελουδένιο χέρι
τὴν δψι μου χαϊδεύει ἀγαλινά.

Καὶ μὲ τὸ τριχωτὸ τὸ φόρεμά του
ὁ γάτος μας στὰ πόδια μου κοντὰ
μὲ τὸ βραχνό-βραχνό ρουθουνισμὰ του
στὸ τρίζιμο τῶν ξύλων ἀπαντᾷ.

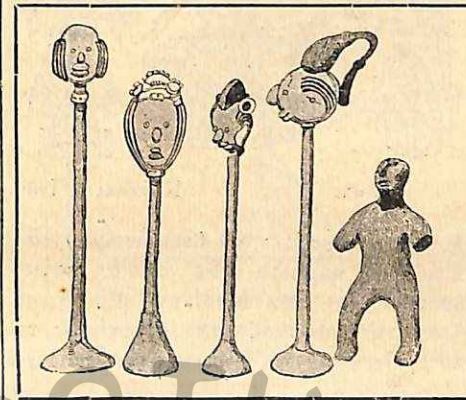
Ο ΚΑΠΝΟΣ

Αἶ καπνέ, ποῦ ἀνεμοδέρνεις
καὶ στὰ σύννεφα ποῦ πᾶς,
καὶ σηκώνεσαι, μὴ γέροντες,
μὴ ζαρώνεις, μὴ σκορπᾷς,
κατ' ἀπάνω ποῦ πηγαίνεις ;
τί γυρεύεις, τί προσμένεις ;

Τὴ ξεστή σου τὴ μητέρα
πῶς ἀφίνεις μ' ἀπονιά
καὶ στὸν παγωμένο ἀγέρα
καὶ στὸν ἀκαρδο χιονιά
τὸ κορμὶ σου ἀναδεύεις ;
τί ζητᾷς ; ποῦ ταξιδεύεις ;

Μὲ τίς φλόγες της σοῦ γνέφει
ἡ μαννούλα σου ἡ φωτιά
καὶ σοῦ λέει : ἐκεῖ στὰ νέφη
τὰ μεγάλα, τὰ πλατεῖα
δπον πᾶς μὲ δρόμον ἴσο,
θὰ παγώσῃς, —στρέψε πίσω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Κούκλα Σουδανικαί.

ἄγρια καὶ ἀπολίσιστα εἶνε, τὸσον πε-
ρισσότερον ἀγαποῦν τὰ παιγνίδια, μὲ τὰ
ὁποῖα ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν καὶ ἀ-
φοῦ μεγαλώσουν. Μαυρὰ ἢ ἄσπρα, κόκ-
κινα ἢ κίτρινα, πολιτισμένα ἢ βάρβαρα,
τὰ κοριτσάκια εἶνε παντοῦ τὰ ἴδια. Ἐ-
χουν τὰς ἰδίας διαθέσεις, τὰ ἴδια γού-
στα, τὰς ἰδίας εὐχαριστήσεις. Παντοῦ
καὶ πάντοτε ἡ κούκλα

εἶνε τὸ πλέον ἀγαπημέ-
νον των παιγνιδιῶν, εὗρι-
σκω δὲ πολὺ εὐσεβὴ καὶ
ἐντελῶς δικαιολογημέ-
νην τὴν προτίμησιν αὐτὴν
διὰ μελλούσας μητέρας.

Ὅθ' ἐγείμικε κανεὶς ἐν
ἀπέραντον Μουσείον μὲ
τὰς διαφόρους κούκλας
τοῦ κόσμου, καὶ ἂν ἀπέ-
μνη ἤρκειτο εἰς τὰ κυρί-
ωτέρα εἶδη, εἰς τοὺς κυ-
ριότερους των τύπους.
Διότι αἱ ἐξωτικαὶ αὐταὶ
κούκλαι δὲν ἔχουν καμ-

Κούκλα Ἰάβας.

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 44.

Ίδε τον Ό-
δηγόν τεύ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ Β

Ο ΚΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ (Επίκαιρον)

Στή μεγάλη πυρκαϊά των ανακτόρων, όλοι έθαυμάσαν τον κοντό της στέγης, που κάθε πρωτό ύψωνετο ή γαλανόλευκη σημαία μας.

Έμενε άκλόνητος μέσα στις φλόγες, και μόνο ή μορφή του καίγοταν τριγύρω του, όσαν θαυμάσιος φωτοστέφανος. Κι' έδραζε καπνούς, καπνούς άσπρους που ένώνοντο με το γαλάζιο τ' ουρανού μας χρώμα, κι' έκάναν θαυμάσια ένα σύμπλεγμα: το χρώμα της σημαίας μας!

Τί μεγαλοπρέπεια! λές και ή κυανόλευκος ένυμνείζε περήφανη, στις φλόγες του έθνικού κυρίου!

Πώς μοιάζει με το έθνος μας και ό κοντός της σημαίας.

Χιλιάδες χρόνια πέρασαν, και τόσες δυστυχίες, μά είχε φαίνεται γραφτό, μέσα στις συμφορές, το έθνος μας άθάνατο παντοτεινά να μένει, σαν της σημαίας τον κοντό, άκκυτο 'ς όλες τις φωτίες.

Αγγελος Αδγερινός

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Όλα τα πλάσματα του Θεού είχε λυπημένα και σκυθρωπά. Νομίζεις πως όλα έχουν μια λυπη γενική. Ό ήλιος δεν είχε έπως πρώτα λαμπρό και ξεστός. Φωτίζει πολύ λίγο τον κόσμο, όταν μπορεί να βγαίνει από τα βαρύνά σύννεφα. Τα δένδρα είχε γυμνά. Τα πουλάκια πετούσε χαμηλά, ως να φοβόνταν μήπως τα προφθάση καμιά θύελλα. Όλα, όλα φαίνονται σαν να λένε μια προσευχή, μια παράκληση στο Θεό, να τους διώξη γλήγορα αυτή την άγρια εποχή που τα βασανίζει. Και ό Θεός που τ' άγαπά, γιατί τα έχει πλάσει ό ίδιος, τους δίδει γρήγορα την άνοιξη, και χαίρεται, γιατί τ' αυτή την εποχή βλέπει όλα τα πλάσματά του χαρούμενα.

Σανθή Μουσμή

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Πόσον λυπηρόν είχε να εγκαταλείπει τις τό σπιτί εις τό έποϊον εγεννήθη, ανετράφη, έζησε πολύ, όπου τά μικρότερα πράγματα του ένθυμίζουν τά παλιά τά χρόνια, τους περασμένους και ένθυσιμένους καιρούς! Όσον πτωχικόν και μικρόν έάν είχε αυτό τό σπιτάκι, είχε πάντοτε προσφιλές. Όσα χρόνια και αν παρέλθουν, όσον ένθυσιμένους και αν γίνη τις άργότερα, ποτέ δεν λησμονεί τάς γλυκειάς στιγμάς που έπέρασεν υπό την πατρικήν στέγην! Μά πόσην θλίψιν τό αντίκρύζει, όταν σκέπτεται ότι είχε ίσως διά τελευταίαν φοράν! Ό μικρός κήπος του είχε ακόμη άνθισμένους, τά μεγάλα και σιμερά δένδρα του, τά φύλλα των όποιων κινούνται από τό άεράκι, έμοιάζουν ως να αποχαιρετούν! Πόσες φορές δεν έποτίσθησαν από τό ίδιο μας χέρι! Πόσα άπ' αυτά δεν έφυτεύθησαν με τά χέρια μας!

Όλα είχε την ίδιαν θέσιν, τίποτε δεν άλλαζε: σπιτί, άνθη, δένδρα. έχουν την α-

τήν άρμονικήν ήσυχίαν. Μόνον ή ψυχή εκείνου που αποχωρίζεται όλα αυτά τά προσφιλή αντικείμενα, που φεύγει διά πάντα από τά μέρη που είδε διά πρώτην φοράν τό φώς της ημέρας, είχε έν ταραχή!

Εξόριστος Αιθίς

Η ΑΥΓΗ

Πρόβαλες αύγουλα, πρόβαλες αύγή, που στον κόσμο χύνεις μια γλυκειά πνοή.

Πρόβαλες αύγουλα, πρόβαλες αύγή, κι' άνθος ξεφυτρώνει στο χλωρό κλαδί.

Πρόβαλες αύγουλα, πρόβαλες αύγή, κι' έλαμψ' άπ' το φώς σου όλη μας ή γή.

Πρόβαλες αύγουλα, πρόβαλες αύγή, κι' άρχισε να ψάλλη πάλι τό πουλί.

Γλυκύ Παρελθόν

Ο ΚΩΔΩΝ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ό πρίγκιψ Βίσμαρκ, (1815 — 1898), πρό της Γερμανικής Ένώσεως είχε διορισθή πρέσβης εις Φρανκφούρτην, και κατόπιν εις μίαν οικίαν, εις την οποίαν ούδεις κώδων υπήρχε μεταξύ του διμερισματός του και του πρώτου πατώματος όπου κατόικει ό διηρέτης του. Προσκαλέσας τότε τον ιδιοκτήτην της οικίας, τή είπεν:

— Ανάγκη να βάλετε ένκ κώδων διά να προσκαλώ τον υπηρέτην μου.

— Αυτό, απήντησεν ό ιδιοκτήτης, δεν περιλαμβάνεται εις τους όρους της μισθώσεως. Η έξοχότης σας δύναται να βάλλη τον κώδωνά δι' ιδίον της έξόδον.

— Καλά, άνταπήντησεν ό Βίσμαρκ άνευ ούδεμιός αντίρρήσεως. Θα φροντίσω εγώ.

Τήν επάκριν ό οικοδεσπότης, κατοικών εις τό άνω πάτωμα της ίδιας οικίας, άκούει ένκυρσοκρότησιν πιστολίου προερχομένην από τό στίγμα του Βίσμαρκ. Σπύδει έντρομος να ίδω τί συμβαίνει, και εύρίσκει τον έννοικιαστήν του να γεμίζει έν νέον τό πιστόλιόν του, ενώ τή λέγει:

— Μη έννοχλήσθε, κύριε, έκάλεσα άπλώς τον υπηρέτην μου. Έλλείψει κώδωνος, θα μεταχειρίζομαι πάντοτε αυτό τό μέσον της προσκλήσεως.

Ό κώδων τότε έτέθη άσθραί.

Υπερασπιστής του Έθνους

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Είς αστρολόγος του ΙΕ' αιώνος προείπε τον θάνατον μιας κυρίας, την όποιαν ό Λουδοβίκος ΙΑ' ήγάπα πολύ, και κατά σύμπτωσιν ή κυρία αυτή απέθανεν άκριβώς καθ' όν χρόνον ό αστρολόγος είπε. Μαθών τοῦτο, ό βασιλεύς και άγανακτήσας, διέταξε και

του έφεραν τον αστρολόγον: — «Συ που προέβλεπες κάθε τί, τή είπεν, είπέ μου λοιπόν ποτέ συ ό ίδιος θα αποθάνης;»

Είς την άπροσδόκητον αυτήν έρώτησιν, ό πτωχός αστρολόγος τά έχασε και προσεπάθει ν' άποσυρθί χωρίς ν' άπαντήσῃ, διότι ένόησε διά ποτον λόγον ό ευερέθιστος μονάρχης τον έκάλεσεν εις τά ανάκτορα.

Τέλος έσκέφθη και έδωκε τήν έξής απάντησιν: — «Έξέχασα, είπε, την ακριβή ημεράν του θανάτου μου. Έχω όμως προείπη, ότι θα αποθάνω τρεις ημέρας πρό της Μεγαλειότητός σας.»

Φόβος και τρόμος κατέλαβε τον βασιλέα έν της απαντήσεως ταύτης, και εις τό έξής, διά να προφυλάτῃ την ίδίαν του ζωήν, ό Λουδοβίκος έπεριποιείτο ύπέρ τό θέον τον αστρολόγον.

(Έκ του Άγγλικού) Απελιπς Έλπις

ΔΙΑ ΤΟ ΡΕΖΙΛΙ

Τό άκόλουθον έπεισόδιον συνέβη εις τον διάσημον μουσικοσυνθέτην Μπιζέ, κατά τι ταξείδιον αὐτοῦ έν Ισπανία. Ό Μπιζέ κατέλυσεν εις ξενοδοχείον, άλλ' έτρωγεν άλλού. Μάτην ό ξενοδόχος του επανελάμβανε καθημερινώς με έκτεντικόν τρόπον: — Πιστεύω ότι θα φάγετε άπόψε σ' έμάς, έκλαμπρότατε!!

— Όχι, απήντηα ό Μπιζέ, έδωσα τον λόγον μου εις φίλους.

Και ό ξενοδόχος έν στάσει άπελπισίας ανέκραξε: — Τί δυστυχία για μένα, έκλαμπρότατε! με κλίνετε... ρεζίλι!

Όταν τέλος ό μουσουργός έζήτησε τον λογαριασμόν του, άνέγνωσε και τάς τέσσαρας αυτές λέξεις: «Δέκα γεύματα, 50 φράγκα». — Μά ποτέ μου δεν έφραγα έδω, διεμαρτυρήθη ό Μπιζέ. — Άν έτρώγατε δεν θα σας έκόστιζαν παρά τριάντα μόνον φράγκα, παρετήρησεν ό ξενοδόχος. — Α! και τά είκοσι περιπλέον: — Έκείνη είχε διά τό... ρεζίλι, έκλαμπρότατε!!!

(Έκ του Γαλλικού) Σημαιοφόρος Έλλην

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Τριανδός βουλευτής, γνωστός διά τους μαργαρίτας του, έλεγε ποτέ άγορεύων:

— Δεν έννοώ, κύριε, διατί άνέμιζαν εις την συζήτησιν αυτήν τους μεταγενεστέρους. Διατί να υποφέρωμεν ήμεις χάριν των μεταγενεστέρων; Τί έκαμαν, χάριν ήμών οι μεταγενεστέρους;

Ό ίδιος εις άλλην άγόρευσίν του, είπε: — Θα έδω, κύριε, τό ήμιν, τί λέγω; και όλόκληρον τό πολιτευμα, εάν έπρόκειτο να σώσω τό υπόλοιπον.

Αεριοπεξοαύτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακός διάλογος.

— Γιατί, Αλή, δεν βγήκε σήμερα περίπατο ό Ήλιος;

— Γιατί τον μάλωσε ό μπαμπάς του, που έπαιξε χ'όδες όλη την ημέρα με τά σύννεφα.

Έσταλή υπό της Χαράς των Έλλήνων

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΚΑΤΣΑΡΙΣ

Βραβεύθηκε υπό τόν ψευδώνυμον

Μίγας Άλέξανδρος

(γύν Πόθος του Έλληνισμοῦ)

Είς τον 115ον Διαγωνισμόν πρός σύνθεσιν

Πνευματικῶν Άσκήσεων

[Ίδε Διάπ' ασιν 1909, σ.λ. 423.]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Προϊνή Προσευχή

Όταν σηνόνασθε τό πρωτό και άνοίγετε τό παράθυρόν σας και βλέπετε τό θαυμάσιον θέαμα της άστυνχομένης κτίσεως, ό νοῦς σας βεβαίως ύψώνεται πρός τον Κτίστην, πρός τον Θεόν. Θέλετε να προσευχηθήτε εις Αὐτόν, να Τόν ύμνήσετε όπως τά πουλιά, να Τόν ευχαριστήσετε διά τό θεϊον δῶρον του φωτός και της ζωής, να Τόν παρακαλέσετε ολοφύγως να σας χάριση εύτυχή και ωραίαν την ημέραν σας...

Τί Τή λέγετε τότε; Ποίως λέξεις ψιθυρίζουν τά έκτεντικά και εύγνώμονα χείλη σας; Δεν πιστεύω να σας ικανοποιούν τελείως οι στερεότυποι προσευχαί των Ίερών Βιβλίων, τάς όποιās μανθάνετε εις τό Σχολείον. Κάι άλλο, πλέον άπλοῦν, πλέον έγχείδιον, πλέον ιδιόν σας, θα ήθέλατε να πῆτε πρός τον ουράνιον Πατέρα σας. Και πολλάκις τό λέγετε, μετά την τυπικήν Προσευχήν.

Λοιπόν, αυτό τό καιί άλλο θα τό βάλετε σήμερα εις στίχους. Θα γράψετε μίαν ένμμετρον, ιδιήν σας, Προϊνήν Προσευχήν, και θα μου την στείλετε διά τον Μικρόν αυτόν Ποιητικόν Διαγωνισμόν, του όποιου οι όροι εινε οι έξης:

1.— Τό ποιηματάκι δεν πρέπει ναποτεληται από περισσοτέρους των είκοσι στίχων, οουδήποτε μέτρον. (Προεβάζτε: όταν λέγωμεν στίχον, δεν έννοοῦμεν στροφήν ή στροφή εις διστυχίς, τετράστιχους, έξάστιχους κτλ. ό στίχος εινε ένας, μόνος του, μία άράδα.) Συντομώτερα ποιήματα εινε δεκτά, έντενέστερα όμως άπαράδεκτα.

2.— Γλώσσας πρέπει να προτιμηθῇ ή συνήθης των ποιημάτων της Διαπλάσεως. Ποιή-

ματα εις επιτηδευμένην δημοτικήν ή εις υπερκαθαρεύουσιν, δεν έχουν καμμίαν έλπίδα βραβείου.

3.— Τό ποιήμα πρέπει να εινε γραμμένον καθαρά, εις χωριστόν φύλλον χαρτου, με τον τίτλον «Απάντησις εις τον ποιητικόν Διαγωνισμόν», και υπογεγραμμένον με τό όνομα και με τό ψευδώνυμον (αν έχῃ) του διαγωνισμένου.

4.— Διότι και εις τον Διαγωνισμόν αυτόν δικαιοῦνται να λάβουν μέρος δωρεάν μεν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκεικρίμενον διά τό 1910, επί πληρωμή δε λεπτόν δέκα, εις γραμματοσήμον, οι λοιποί Συνδρομηταί.

5.— Ποιήματα διά τον Διαγωνισμόν γίνονται δεκτά μέχρι της 15 Φεβρουαρίου.

6.— Βραβεΐα θάπονενμθουν τά ώρισμένα δι' όλους τους Μικρούς Διαγωνισμούς, τά ίποία βλέπετε εις τον Όδηγόν του Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον 5, άρθρον Β, § α', β', γ', (φυλλάδιον 1—2, σελίς 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βροχή από κομψές κάρτες και από επισκεπτήρια κατέκλυσε τό γραφείον μου την Πρωτοχρονιάν. Έυχαριστώ θερμώς τους αγαπητούς μου φίλους και τάς φίλας που ένθυμήθηκαν να μου στείλουν πάλιν τάς ώραιάς εύχάς των. Ποιό να τους άναφέρω έδω, άλλ' εινε τόσοι πολλοί, ώστε τό φύλλον θα έγέμιζε με όνόματα.

Και ό κ. Φαίδων επίσης με παρεκάλεσε να ευχαριστήσω όσους τον εύχήθησαν την πρωτοχρονιάν, και όσους είχαν την εύγένειαν να στείλουν τόσον εύμορφον κάρτες εις τά κοριτσάκια του, την Κάκιαν και την Λουλούσαν.

Χρυσή Καρδιά, αυτό τό ψευδώνυμον σου ένεκρινε, ως βλέπεις σήμερα, διότι ή ώραία επιστολή σου μαρτυρεί ότι σου ταίριαζε. Και βέβαια, που έστερείσαι πολύ, όταν δεν ήσουν γραμμένη εις τό περιοδικόν μας. Άλλ' αναπλήρωσε τώρα την έλλειψιν και γράφε μου συχνά.

Έλήφθησαν όλα, Λευκή Περιοτέρα. Έτσι μικρούλα ακόμη, αλλά φαίνεται έξυπνη και έλπιζω ότι θα διατρέψῃ εις τους Διαγωνισμούς. Μη ξεχνάς να σημειώνης την ήλικίαν σου εις όλας σου τάς απαντήσεις, διότι δεν άρκεί που μου την είπες εις τό γράμμα σου, μπορεί να τό ξεχάσω. Έχω, βλέπεις, χιλιάδες παιδιά!

Έλλάς του Μεγάλου Αλεξάνδρου, εινε καιρός να επιμεληθῇς όλίγον τό γράμμαόν σου. Προπάντων να μη βιάζεσαι όταν γράφῃς. Σιγάσιγά. Τό ξέρω ότι έχεις πολλά μαθήματα και ότι μετά βίας συντάσσεις μίαν επιστολήν, αλλά δεν χάνεται ό κόσμος αν άργήτης ακόμη πέντε λεπτά. Και άμα μια φορά συνείδησις να καθορογράφῃς, θα τό κάμης και όταν βιάζεσαι.

Να ένα όραϊον πρωτοχρονιατικόν δῶρον που μου έκαμεν ή Καρδιά Έλληνίδος: ένα ξεπαθώμα! Δηλαδή, που έγράψα μίαν νέαν συνδρομητριά. Την εύχαριστώ πολύ, και παρακαλώ όλους τους φίλους μου να την μιμηθώ. Ένα ξεπαθώμα εινε τό καλλίτερον διά την Διάπλასιν δῶρον.

Οι φίλοι μου Μικροί Διαβολάκι και Μικρός Δόγης (πρός τους όποιους έστειλα τά βραβεΐα) μου γράφουν τά έξης: «Χίλια εύς αληθώς αξίζεις με τάς καινοτομίας του 1910. Τώρα πλέον με τά Νέα και Ηερίεργα, την Σελίδα Συνεργασίας, τό νέον και θαυμάσιον μυθιστόρημα Έπίσκοπος και Ζινέττα, τάς Αθηναϊκές Έπιστολάς και όλην την άλλην έ-

κλεκτήν ύλην, έγινες ή Διάπλασις, την όποιαν ώναιρεύμεθα, ή ιδεώδης Διάπλασις! Μόνον ή πολυτελής έκδοσις λείπει ακόμη, άλλ' αυτή πλέον εινε έργον ιδιόν μας, άρχιστά έκποίσεις Σύ. Πρέπει να βγάλωμεν τό σπαθί άπ' τη θήκη και να μην τό βάλωμεν εάν δεν τό κατορθώσωμεν. Και εύχόμεθα, όταν του χρόνου θα Σου ξαναγράψωμεν, να έχῃ πραγματοποιηθῇ και αυτό. Ζήτω λοιπόν ή νέα Διάπλασις! Ζήτω τό ξεπαθώμα!»

Αισιων των Παιριών, χάρω πολύ που έγινες καλά. Είδες ότι ό Διαγωνισμός των Λευκών Λέξεων επροκηρύχθη ένωρίτερα άπ' ό,τι έπρίμενε. Δεν έχεις άδικον που τον προτιμάς άπ' όλους! Τό ψευδώνυμον της εκλογής σου ώράνιν τρώνται.

Ωραιότητα ή επιστολή σου, Παπαρούνα. Είθε να εκπληρωθών αι πατριωτικά σου εύχαι. — Να, κάθε πράγματος ή αρχή εινε πάντοτε δύσκολος. Άλλά πως να γίνη, άφού διά να τελειώση κάτι τι, πρέπει πρώτα... ναρχίσῃ!

Η αγαπητή μου παλαιά φίλη Διλή Σπ. Άραβαντιού, γνωστοτάτη άλλοτε εις τον κύκλον μας με τό ψευδώνυμον Έλκωνίας Παρθένος, μου αναγγέλλει τους άρραδωνάς της μετά του κ. Σπ. Βέλλα. Εύχομαι από καρδιάς πάσαν εύτυχίαν, και να μη ξεχάση, όπως μου υπόσχηται.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ευκρίνονται: Ό «Μυλωθρός», ό «Ίππος και τά στρείδια», μεταφράσεις έκ του Άγγλικού της Μακεδονικής, Έλπίδος. — «Άχρηστον Χρήμα», του Άθανασίου Διάκων. — Ό «Χειμών» της Γλυκίας Έλπίδος. — «Η άκριβή» και εύθυνη κεφαλή της Κεφαλληνιακής Άδρας. — τό «Ρούκιον» της Μικράς Βοσκοπούλας. — τό «Πουλίκι και Παιδάκι», ποιήμα, και έμμετρα Παιδικά Πνεύματα της Κυριακούσσης Κνανολεύκου. — «Άλλαγή» της Μασκώ. — «Μάθημα Έσότητος» του Αεριοπεξοαύτου. — «Διάλογος» της Χαράς των Έλλήνων και Παιδι. Πνεύματα. — «Τριαντάφυλλα» του Ρυολέιτου. — «Τό θάρρος απέναντι του θανάτου» του Δαδωραίου. — τό «Όνειρον των Χριστουγέννων» του Σημαιοφόρου Έλληνος. — «Ανεκδοτον» της Νέας Ίαπωνιδος.

Απορρίπτονται: Ό Δάμαργος τιμωρείται. — «Στό Περιοδικόν μας» (κολακευτικήν άλλ' άσεγνη). — «Η έκλογή του δώρου» (παρόμοιον εδωμοσιούβη). — «Ανεκδοτον του Φρειδερίκου» (πασιγνωστον). — Ό άγενειος πρέσβης (όμοίως). — «Εύφυής συνταγή». — «Η Πυρκαϊά» (πολύ όραϊον, άλλ' επρόλαβεν ό Άγγελος Αδγερινός). — «Λεπτότης ενός έπαίτου». — «Η Κατινούλα και ό Γιάγκος» κτλ. — «Πληρώνει τά χρέη του». — «Μία έπισκεψις του Έορίκου». — «Οι γάλικες» (πρό όλίγου εδωμοσιούβη εις την «Διάπλასιν» παρόμοιον.) Οι άπορριπόμενοι να μη απογοητευώνται αλλά να μου ξαναστέλλουν. Οι ένγκρινόμενοι να μη άνυπομονών.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οῦδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναστροφή αν δεν συνοδεύεται υπό τό δικαίωματος φρ. 1. Τα ένγκρινόμενα ή άναστροφόμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται άπό α. ένθουν εις άγόρα, και όσα άπό κ. εις κοίτεια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Θαλασσογράφος, α. (Δ.Φ.) Ταυού, κ. (δ.η.) Μικρός Ήσως, α. (Α.Κ.) Κύνος Μοναχικής, α. (Μ.Π.) Ποθητή Κονωτανιούπολις, α. (Σ.Α.) Γρί-Γρί, κ. (Μ.Κ.) Άγνώστη, κ. (Θ.Π.) Πρωτοχάραγμα, κ. (Π. Π.) Η Λατονεή μας Στανφορδα, κ. (†×) Φοίβος Απολλών, α. Άφωτος Άχλιδός, α. Έλληνική Ένότης, α. (Ο.Ε.) Έλπίς Μοῦσα, κ. (Η.Δ.Α.) Στέφανος Δόξης, α. (Ζ.Ρ.) Φαίδος Αδάμας, κ. (Φ.Α.) Αποδοσιολίτης Ρέσχη, κ. (Ι.Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Πατριώτης τοῦ Ὁμήρου, α. Εὐγενεῖς Ἰδεώδες, α. Παπαρούνα, κ. Ἀγκυρά τῆς Σωτηρίας, κ. Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς, κ. Γαλανή μας Σταυροφόρα, κ. Μονάρχισσα Χαρά, κ. Ἡλιόλουστος Πρωΐα, κ. Ὀνόν Σκιά, α. Τρεχούμενο Νερό, α. Ἐσπερινή Γαλήνη, κ. Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, κ. Κηκινόσκουφη, κ. Χρυσὸν Δέρας, α. Ὀπασία Παραδείσου, κ. Βοσκός τῆς Ἐρήμου, α. Δάφνης Κλωνάρι, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν-
οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς : Διὰ τὰς
πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτά 25. Διὰ τὰς ἐπὶ
πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτά ἡ λέξις.—
Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον
ισχὺον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-
δώνυμον ἐπίσης ισχὺον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτά-
σεις μὲ δνόματα, ἡ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα,
δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενδύσεως
ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-
σεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νᾶνταλλά-
ξουν :** τὸ Φλάμπουρο τῆς Ἐλεῖθερίας (0)
μὲ Δούκιον τῶν Σαλόνων, Δεκαπενταετῆ
Πλοίαρχον. Σανθὴν Μουομέ — ἡ Οὐδρανία
Μολπὴ (0) μὲ Ἰδιόμορον Νεάνιδα, Μαῦρα
Μάτια, Ζαννθινὸν Πανοέν, Ἰδανικότητα,
Σιλφίδα, Ἀριδολοῦριδο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς : Δόκιμα Κούκ (τὸ ἐξημέωσα καὶ εἰς
τὰς λύσεις σου) Ἀπόλλωνα (ἐλήφθη) Δα-
φνοσιεφῆ Σημαῖαν (ἐλήφθησαν ὅλα· αἱ πα-
ραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ δι-
ὅσα ὥραϊα γράφεις· τὰποτελέσματα θὰ δημο-
σιεύσῃς ἐντὸς ὀλίγου) Ἡρώα τοῦ 21 (ἐνε-
κρίθη εἰς τὸ 4ον φύλλον· πῶς δὲν τὸ εἶδες ;)
Κεφαλαίουκὴν Ἀῦραν (εὐχαριστῶ θερμῶς)
Γ.Ν.Σ. (ἑλαβὰ) Τατοῦ (πολὺ καλὰ ἔκαμες)
Σημαιοφόρον Ἑλληνα (ὥραϊα αἱ γελοιογρα-
φαί τοῦ σπιτικοῦ· ὁ Ἀζαρίας ἐγέλασε πολὺ)
Δημ. Α. Σούλ. (νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγόν·
αὐτὰ ποῦ μοῦ στέλλεις εἶνε παρὰ τοὺς κανο-
νισμούς) Χαράν τῶν Ἑλλήνων (κ' ἐγὼ ἐχά-
ρηκα πολὺ ποῦ σ' ἐγνώρισας) Γυμνάσιον Ἰω-
αννίνων (ἐλήφθη· εὐχαριστῶ· ναι, πάντοτε
πρέπει νὰ σημειόνης καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου)
Κυματίζουσαν Κνανόλινον (εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὰς ἐνεργείας· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετε-
λέσθησαν) Μασκὼν (τὸ πρῶτον ποῦ μοῦ
στέλλεις μαρτυρεῖ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γρά-
φῃς ὥραϊα· ἀλλὰ καθὼς καὶ σὺ λέγεις, χρειά-
ζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή) Ἀγγελικὴν Ν.
Δ. (τώρα ἡ προθεσμία ἐπέρας· πῶς δὲν ὅμως
νὰ ἐλήφθη ἡ συλλογὴ σου, καὶ θὰ τὸ μάθῃς
μετ' ὀλίγον ποῦ τελειώνει ὁ πρῶτος γύρος·
δυστυχῶς τώρα δὲν εὐκαιρῶ νὰ φάξω καὶ νὰ
σοῦ πῶ) Ι. Φ. (ἐλεύθερα εἶνε καὶ τὰ δύο)
Φλάμπουρο τῆς Δευτερίας (ἔστειλα 11ον τό-
μόν) Οὐδρανίαν Μολπὴν (ἐστάλη ἐκ νέου ἀ-
πόδειξις) Κόρη τῆς Μακεδονίας, Κρητικὴν
Ἀκρογιαλιάν, Ἀλεξάνδραν καὶ Δανάην Δ.,
Ἀθάναιον Ἑλλάδα, κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6
Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Μετὰ τὴν μικρὰν ὡς ἐκ τῶν ἐορ-
τῶν ἀνωμαλίαν, κανονισθείσης πλέον
τῆς ἐκδόσεως,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

θὰ ἐκδίδεται τοῦ λοιποῦ καὶ θὰ πω-
λῆται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πει-
ραιᾶ τακτικὰ

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Τὸ προσεχές φύλλον θὰ εἶνε ΔΩ-
ΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟΝ καὶ θὰ ἔχῃ, ἐκτὸς
πολλῶν ἄλλων, καὶ ἀρθρον τοῦ κ.
ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἑ-
παρχιῶν μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Φεβρουαρίου.

Ἡ ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον
γράφει τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι
παρατίθεται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανέλ-
λους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

44. Δεξιόγραφος.

Νύμφην μὲ συνδέσμον δύο
Ἄν' ὁλετήρης νὰ ἐνώσῃς,
Γνωστὴν πόλιν τῆς Ἠλείου
Παρευθὺς θὰ φανερώσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχτιζῆ Μεχμέτ

45. Μεταγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι, φίλε λύτα,
Κοπιᾶσαι νὰ μὲ λύσῃς·
Ἀντὶ Κάππα, Ρῶ ἂν βάλῃς,
Κοινὸν σχῆμα θάπαντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέας Σελήνης

46. Ἀνασυλλαβισμός.

Ὅπως εἶνε ἂν τάφισις,
Βράζεται στὰ μαριρεῖα,
Ἄν τὸ ἀνασυλλαβίσῃς,
Παίζεται ἐτὰ καφενεῖα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμένης Γαλανολεῦκου

47. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Κλείνω δύο σεντουκάκια
Καὶ τὰ κρόσσια ἀφίνω ἀπέξω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνανθίνου Στεφάνου

48. Γωνία.

+ * * * * * = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
* + * * * * = Ἀρχαία Βασιλοπαις.
* * + * * * * = Ἀρχαία χώρα Γερμ.
* * * + * * * = Προμηθεΐα.
* * + * * * * = Βασιλεὺς Μακεδονίας.
* + * * * * * = Ἰερὸν πλοῖον.
+ * * * * * = Ἰερὸν σύμβολον.
Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν Σάτυρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζιλιχᾶ Χανούμ

49. Ἀστήρ.

* * * * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστε-
* * * * * ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως
* * * * * ὥστε νάναγινώσκονται : καθέ-
* * * * * τὴν κρᾶτος τῆς Ἀμερικῆς,
* * * * * ὁρίζοντιως Μοῦσα, διαγωνίως
* * * * * δὲ φυτὸν καὶ ἀρχαῖος Γεω-
* * * * * γράφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἰμαι Ζαννθία

50. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἐπίρρημα χρόνου — Σύνδεσμος = Φωνῆν +
Μέρος τοῦ σώματος — Σύμφωνον = Θεὸς
Αἰγύπτιος +
Ἐπίρρημα χρόνου — Θεὸς = Ἀρθρον κατὰ
δοτικὴν

Ἀθροισμα ὑπολοίπων : Μοῦσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανῆς Σταυροφόρας

51. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀναγραμματισμοῦ.

Νάναγραμματισθοῦν αἱ κάτωθι ζητούμεναι
λέξεις οὕτως, ὥστε τὰ δευτέρω γράμματα τῶν
νέων λέξεων νάποτελοῦν κατὰ σειράν χρονι-
κὴν διαίρεσιν :

1, Ἀργοναυτῆς. 2, Στοιχεῖον. 3, Μοῦσι-
κὸν ὄργανον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θριάμβου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

52. Ἑλληνοσύμφωνον.

ουο - αει.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Μαντζουράνη

53. Γρίφος.

καὶ	καὶ	καὶ
καὶ	καὶ	καὶ
0ν	0ν	0ν
καὶ	καὶ	καὶ
καὶ	καὶ	καὶ
πα	πα	πα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρίς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ' α' 49—52
491. Πετραγῆλι (πέτρα, χεῖλη).—492.
Λάρισσα (λά, ρίς, σά).—493. Γέρας-δέρας-
κέρας-τέρας-πέρας.—494. Θύμος-M50ς.
495. Α
ΗΡΑ
ΕΡΑΤΩ
ΤΟΥΡΚΙΑ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΥΔΡΟΣΤΑΤΙΚΗ
496. Ἐννοῦ ὅτι
τὸ ἐν εἶνε δύο
γράμματα, ε, ν'
καὶ ὅτι τὸ δύο
εἶνε τρία γράμ-
ματα, δ, υ, ο.
—497—501. Τῇ
ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΛΑ : ἑλαφος, κλάδος,
μελάνη, πλάτος, κοιλιάς.—502. ΒΑΛΑΝΟΣ
(ΒΑδύλων, ἑΛΑτη, ΟὐραΝΟΣ).—503. Ἀν-
θρωπος ἀγράμματος ὕλον ἀπελέκητον.—504.
Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.

505. Βουκεφάλαις (βοῦ, κέ, φά, λά, ς).—
506. Ἀντώνιος (ἄν, τό, νί, ὤς).—507.
Κλάδος-κᾶδος.

508. Ο Ε Ο
Α Υ Κ
Ο Ρ Τ
Ι Ι Α
Π Ε Λ Ο Π Ι Δ Α Σ
Δ Ι Ο
Ο Δ Ρ
Υ Η Ο
Σ Σ Σ
509. Ὁ δειλὸς
τῆς πατρίδος
προδοτὴς ἐστὶ.
(Ἡ ἀνάγνωσις
ἐξ ἀρχῆς κατὰ
σειράν, ἀλλὰ
πάντοτε ὑπερ-
πηδωμένου ἐνός
στοιχείου.) 510.
Ἀγαπᾷτε τοὺς
ἐχθροὺς ὑμῶν.—511-513. 1, Ἀμνὸς [τὸ ΣΟΝ
ΜΑΝθάνει.] 2, ΒΟΥΣ (ΣΥ Ο Βασιλεὺς...)
2, Ἀλκή (Ἡ ΚΛΑγῆ...)—514. Ὁ ἔχων
τὸ μεγαλύτερον κεφάλι.—515. Ἐπιθυμῶ
διακαῶς ἐν βραβεῖον πρῶτον. (ἐπὶ θυμῷ διὰ-
κα ὡς-ἐν βρα Βίων πρὸ τῶν.)

516. Παρίσιον (πάρις, ι, οί).—517. Γα-
νομήδης (γα, νί, μί, δις).—518. Χάκων-
Λάκων.—519. Τὸ σφουγγάρι.

520. Β Κ Σ
Ε Ι Α
Ν Κ Ι
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ
Ν Ρ Τ
Ι Ν Ι
Α Ν Α
521. Ἐσο λιτός.
(Ἡ ἀνάγνωσις κα-
τὰ στήλας, ἐκ τῶν
κάτω πρὸς τὰ ἄνω,
καὶ ἐκ δεξιῶν ἐναλ-
λαξ.)—522. ΚΟ-
ΔΡΟΣ-ΝΑΡΣΗΣ
(Καρπενήσιον, Οὐ-
ρανία, ΔωΡον, ΡωΣία, ὈρβΗλις, ΣειΣμός).
—524. Μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.—
525. Ὁ Πηνειὸς ποταμὸς (ο, πῖ, νί, ὤς,
ποτά, μ' ὤς).—525. Ἡ σκέρψις ὑφαίνει δ
λόγος· μεντᾷ (εἰς καὶ ψ' εἰς ὕφ' ἐν νί-ολο-γ'
ὡς κ' ἐν τᾷ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΑΣ»

ΠΡΟΣ ΔΙΔΑΧΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ζητούνται μέλη πανταχόθεν. Συνδρομὴ μη-
νίαία πεντηκοντάλεπτος. Τὴν 20 Φε-
βρουαρίου κληρώσῃς τῶν Ἀθηναίων μελῶν
διὰ τὰς θέσεις.—Ἀπευθυντέον : Π. Γ. Γε-
ροντίτην, Ἑθνικὸν Ὀφθαλμιατρεῖον, Ἀθήνας.
Πρόεδρος ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ (I, 39)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια (καλλοῦς) μεθ'
ἀπάντων τῶν συνδρομητῶν τῆς «Δια-
πλάσεως». Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Ἠλίας
Γ. Τσεμπερόπουλος, Σύρος.
(I, 40)